

Ὁ γ-εῖς περπάθει οὐλήγορα, ὁ ἄλλος ἦταν γιαβάσης Μονοφάτσ. Συνών. ἀγάληος, ἀναργος, ἀράθυμος 1β, ἀργητός Α1β, ἀργιρος, ἀργοκίνητος, ἀργοπερπάτητος, ἀργοπόρευτος, ἀργοπορινός, ἀργοπόριστος, ἀργοπόρος, ἀργός Α2, ἀργοσάλευτος, *ἀργόσης, ἀργοστόλιστος 2, ἀργόσυρτος, ἀροχέρης, γιαβάσικος, μπάσος, ὁκνιάρης ὁκνός, σιγανός, ἀντίθ. γοργός, γρήγορος, σβέλτος. β) Ἡρεμος, ἥπιος Εὔβ. (Κάρυστ.) Ἴων. (Βουρλ.) Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Σάμ. 2) Ἐπὶ κλιβάνου ἢ φούρνου, ὁ χαμηλῆς θερμοκρασίας, ὁ ἀτελῶς πυρωθεὶς Α. Κρήτ.: Πολλὰ γιαβάχη ἤφηκες τὸ φούρο καὶ δὲ θὰ τὸ ψήση τὸ ψωμί.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸν. ὑπὸ τύπ. Γιαβάσης Ἀθῆν. Θεσσ. (Βόλ.) Κάρπ. Κέρκ. Κρήτ. (Ρέθυμν. Χαν.) Κάλυμν. Κῶς Μακεδ. (Γιαννιτσ. Σέρρ.) Πελοπ. (Κιάτ. Κυπαρισσ. Λεχαιν. Ξυλόκ. Πάτρ.) Σάμ. (Μαρθόκ.) Στερελλ. (Θῆβ.) Φοῦρν. κ.ά.

γιαβάσικα ἐπίρρ. Εὔβ. (Κουρ.) Κύπρ. ἀβάδ'κα Μακεδ. (Ρουμλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γιαβάσικος.

Ἀργά, σιγά, ἥρεμα ἐνθ' ἄν.: Μίλειε πιὸ γιαβάσικα Κουρ. Μὴ τὰ ἡλιγιν αὐτὰ ἀβάδ'κα-ἀβάδ'κα Ρουμλ. Συνών. εἰς λ. γιαβάς.

γιαβάσικος ἐπίθ. Ἀθῆν. Εὔβ. (Κουρ. κ.ά.) Ἴων. (Μπουρνόβ.) Λειψ.—Π. Γενναδ., Ἑλλην. γεωργ., 11,341. Ν. Ἑστ. 25(1939), 856. — Λεξ. Πρω. Δημητρ. γιαβάδ'κος Θράκ. (Τσακίλ. κ.ά.) Προπ. (Ἀρτάκ.) γιαβάδ'κους Βιθυν. (Πιστικοχ.) Θεσσ. (Πήλ.) Θράκ. (Σουφλ.) Λέσβ. (Ἀγιάσ. κ.ά.) Μακεδ. (Βέρ. Δάφν. Νάουσ. Νιγρίτ. Σέρρ.) ἱαβάδ'κους Μακεδ. (Κοζ. κ.ά.) ἁβάδ'κους Μακεδ. (Βέρ. Μελίκ.) κ.ά.) γιαβάσικος Θράκ. (Μάδυτ.) Ἴων. (Βουρλ.) διαβάσικος Ν. Πολίτ., Παροιμ., 3,633.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γιαβάς, ὅπου καὶ τύπ. διαβάς, πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ τύπ. διαβάσικος. Ὁ τύπ. γιαβάσικος διὰ μετὰθεσιν τοῦ ι.

1) Νωθρός, βραδυκίνητος, ἀργὸς Βιθυν. (Πιστικοχ.) Εὔβ. (Κουρ.) Θεσσ. (Πήλ.) Θράκ. (Τσακίλ. κ.ά.) Λέσβ. (Ἀγιάσ. κ.ά.) Μακεδ. (Δάφν. Μελίκ. Νάουσ. Νιγρίτ.) — Λεξ. Δημητρ.: Πολὺ γιαβάσ'κο τὸ χέρ' τ', δὲ βορ' νὰ βγάν' δ'λεῖα Τσακίλ. Ἐνα μ'λάρ' γέρ'κον, γιαβάδ'κον Ἀγιάσ. Πουλὸν γιαβάδ'κον ἄλονγον, μούγκι γιὰ φουρτιὸ εἶναι Νάουσ. Εἶναι πουλὸν γιαβάδ'κους καὶ δὲ δοῦν γλέπου νὰ ῥετ' ἀγλήγορα Πιστικοχ. Τοῦ ἀσανσέρ εἶναι γιαβάδ'κον θέλ' μ'σὴ ὦρα ν' ἀνιέβ' Δάφν. β) Ἡπιος, ἥρεμος Εὔβ. (Κουρ.) Θεσσ. (Πήλ.) Θράκ. (Μάδυτ. Σουφλ. Τσακίλ.) Ἴων. (Βουρλ.) Προπ. (Ἀρτάκ.) κ.ά. — Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Εἶναι γιαβάσικος ἄνθρωπος Κουρ. Ἐχ' ἓνα γιαβάσ'κο ἄλογο, τὸ καταπόδ' τ' γ'ρίζ' (= τὸν ἀκολουθεῖ) Τσακίλ. Καλὸ πιδί, γιαβάσ'κον Σουφλ. Συνών. εἰς λ. γιαβάσης. 2) Ἐπὶ γεύσεως, ἐλαφρὸς, μὴ ἔντονος Ἀθῆν. Μακεδ. (Βέρ. Κοζ. Νιγρίτ. Σέρρ. κ.ά.) Προπ. (Ἀρτάκ.) — Ν. Πολίτ., Παροιμ., ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Γιαβάσικος καφές (ὁ ἐλαφρὸς βραστός) Λεξ. Πρω. Δημητρ. Μ' ἀρέσει ὁ γιαβάσικος καπνὸς Ἀθῆν. Εἶν' ἁβάσ'κον τοῦ καπνὸ Μακεδ. Δὲ μὲ ἀρέσουν τὰ γιαβάδ'κα καπνὰ τ'ς Ἀνατουλῆς Σέρρ. Συνών. ἀλαφρός 2β, ἀντίθ. βαρὺς Α5, σέρετικός. β) Ἐπὶ θερμότητος, χλιαρὸς, ὑπόθερμος Ἀθῆν. Εὔβ. (Κουρ.): Γιαβάσικη φωτιά Ἀθῆν. Ζ-ζέστανε

τὸν-νερό; — Εἶναι γιαβάσικο (ζ-ζέστανε = ζεστάθηκε) Κουρ.

γιαβασλαντίζω ἀμάρτ. γιαβασλαδίζου Λέσβ.

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *yavaslamak* = περιπατῶ ἀργά, ἥρεμῶ, ἡσυχάζω.

Ἡρεμῶ: Γιαβασλάδ'σι τοὺ ξίδι τ' (παρῆλθε ἡ ὁργή του, ἡρέμησε).

γιαβασλίκι τό, ἀμάρτ. γιαβασλίκιν Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *yavaslik* = πραότης, βραδύτης.

Ἡπιότης, ἥρεμία τρόπων.

γιαβέρης ὁ, Θράκ. (Καλλικράτ.) γιαβέρ'ς Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ.

Ἐκ τοῦ τουρκ. *yaver* = βοηθός, ὑπασπιστής.

Ἵπασπιστής ἐνθ' ἄν.: Τὴ χαρὰ σηκώθηκε, πῆρε τὸ γιαβέρη του Θράκ. (Καλλικράτ.) Στέλ' κι τοὺν τρανύτιρον τοὺν γιαβέρ' τ' Μακεδ.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸν. ὑπὸ τύπον Γιαβέρης Ἀθῆν. Μακεδ. (Θεσσαλον.)

γιαβουκλού ἡ, Ἀγαθον. Ἀδραμ. Ἄνδρ. Ἰκαρ. Ἴων. (Βουρλ. Κρήν. Μπουρνόβ. Πέργαμ. Σμύρν.) Κρήτ. Κύθηρ. Κύπρ. (Γερμασ. κ.ά.) Κῶς (Καρδάμ. Πυλ.) Λέσβ. Λῆμν. Μακεδ. (Βέρ.) Σάμ. Τῆν. Χίος (Πυργ. Φυτ.) — Λεξ. Βλαστ., 411 γιαφουκλού Κάρπ. (Ἑλυμπ.) γιαουκλού Ἰκαρ. Κάρπ. Μεγίστ. Ρόδ. γιαουκλού Ρόδ. γιαουκλῆ Θράκ. (Ἀμόρ.) γιακλῆ Θράκ. (Ἀδριανούπ. κ.ά.) Ἀρσεν. γιαβουκλούς Ἴων. (Βουρλ. Μπουρνόβ. Σμύρν.) Λῆμν. Τῆν. Χίος κ.ά. γιαουκλούς Ἰκαρ. γιαβουκλὸς Ἴων. (Κρήν.) γιαουκλῆς Θράκ. (Ἀμόρ. Ἑλληνοχώρ.) γιακλῆς Θράκ. (Ἀδριανούπ. Δαδ.)

Ἐκ τοῦ τουρκ. *yavuklu* = μνηστήρ, μνηστή. Ὁ τύπ. τοῦ ἄρσεν. προσηρμόσθη πρὸς τὴν ἐλληνικὴν κατάλ. Ὁ τύπ. γιακλῆ καθ' ἀπλολογίαν καὶ μετασχηματισμὸν κατὰ τὰ θηλ. εἰς -η.

Ἡ μνηστή, ὁ μνηστήρ Θράκ. (Ἀδριανούπ. Ἀμόρ. Δαδ. Ἑλληνοχώρ.) Ἰκαρ. Ἴων. (Βουρλ.) Λῆμν. Μεγίστ. Χίος (Πυργ. κ.ά.) κ.ά.: Αὐτὸς εἶναι γιακλῆς μὴ τ' δεῖνα Δαδ. Ἡ Μαρία πηγαῖν' εἰς τοὺ γιαουκλῆ τ'ς Ἑλληνοχώρ. Συνών. ἀρμαστός 1, ἀρραβῶνας 2β, ἀρραβωνιάρης, ἀρραβωνιασμένος (ιδ. ἀρραβωνιάρζω), ἀρραβωνιαστικός, ἀρραβωνιστικός, δαχτυλιδωμένος, μνηστῆρας, συνιβάσκός, χαρτωμένος. β) Ἐρωμένη, ἐραστὴς πολλαχ.: Εἶχε μιὰ γιαβουκλού ἀπὸ τὴ Σάμο Ἀγαθον. Κάθε βράδν πηγαίνει εἰς τὴ γιαβουκλού του Κρήτ. Ὅλο πετριές μου ρίχνει ὁ λεγάμενος, θέλει νὰ μὲ πιάσῃ γιαβουκλού (μου ρίχνει πετριές = μου κάνει ὑπαινιγμούς) Ἴων. (Σμύρν.) Μέχρι ᾧ εἶχα τὴ γιαβουκλού, ἀπεσήμερις ἂ κάμω ἀρρεβῶνα Χίος (Φυτ.) Κατάκαρδα τοὺ πῆρι οὐ καφούρ'ς, π' τοὺν ἄφ'κι ἡ γιαβουκλού τ' Σάμ. Ἐν ἐνδρέπ-ῆσαι νά ὀης καὶ γιαβουκλοῦν; Κῶς (Καρδάμ.) Τὸν ἦρε το κρῖμα τῇ γιαβουκλούς του ποὺ τὴν ἄφησε εἰς τὰ καλὰ καθούμενα τρία χρόνια Ἴων. (Σμύρν.) Τ'ς ἔχει μιὰ ἀγάπη ὁ γιαβουκλούς τση, ποὺ τὴ βλέπει μέσα εἰς τὰ μάτια αὐτόθ. Ὁ γιαβουκλούς λείει τῆς γιαβουκλούς Χίος || Ἀσμ.

Ὁ μύλος ἔχ' ὅχτῳ παννιὰ καὶ ἀλέθει τὸ σιτάρι καὶ ὅποιος δὲν κάμει γιαουκλού δὲν εἶναι παλληκάρι Μεγίστ.

